

stopniom służbowym, otrzymanym przez nich przy mianowaniu.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1926 roku.

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego: *St. Grabski*

103.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 27 stycznia 1926 r.

o obowiązku utrzymywaniu przez apteki niektórych surowic.

Na podstawie art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371), ustawy z dnia 28 listopada 1923 r. o zniesieniu Ministerstwa Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. № 131 poz. 1060), § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 18 stycznia 1924 r. w przedmiocie rozdziału kompetencji Ministra Zdrowia Publicznego (Dz. U. R. P. № 9 poz. 86) oraz art. 362 ros. ust. lekarskiej (zbiór praw ros. t. XIII wyd. 1905 r.), § 7 austr. ustawy z dnia 18 grudnia 1906 r. (Dz. U. P. 1907 r. № 5) i p. A. § 1 rozdz. III pruskiego królewskiego rozporządzenia aptekarskiego z dnia 11 października 1801 r., zarządza się co następuje:

§ 1. Wszystkie apteki publiczne obowiązane są posiadać na składzie nie mniej, niż 10.000 jednostek antytoksycznych surowicy przeciwbłoniczej w odpowiedniej liczbie flakonów zawierających po 1000 lub 2000 jednostek, sześć flakonów po 10 ctm.³ surowicy przeciwczernkowej i po trzy flakony surowicy przeciwmeningokokowej, przeciwżółtej i przeciw paciorkowcowej, każdy o zawartości 10 ctm.³.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 20 lutego 1923 r. w przedmiocie utrzymywania na składzie przez apteki surowic i szczepionek (Dz. U. R. P. № 21 poz. 137).

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

104.

Rozporządzenie II Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Skarbu

z dnia 3 lutego 1926 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. № 51, poz. 522) zarządza się co następuje:

§ 1.

Do § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Każdy przewidziany w budżecie wydatek może być uskuteczniiony tylko na ten cel, na który jest w budżecie przeznaczony i tylko w granicach przewidzianego kredytu.

Zwiększenie kredytu przez odpowiednie zmniejszenie innych kredytów, przewidzianych w budżecie, może mieć miejsce tylko na podstawie uchwały organu związku komunalnego, właściwego do uchwalania budżetu, zatwierdzonej przez władzę nadzorczą, właściwą do zatwierdzania budżetu. Uchwała taka może zawierać ogólne upoważnienie zarządu związku komunalnego do przenoszenia kredytów w budżecie zwyczajnym, lecz tylko w obrębie grup wydatków, które według przyjętej przez każdy związek komunalny zasady podziału wydatków w budżecie stanowią grupy najdrobniejsze.

W razie, gdy kredyt przewidziany w budżecie okaże się niewystarczającym i gdy nie może być zwiększony przez odpowiednie zmniejszenie innych kredytów, jako też w razie potrzeby dokonania wydatku w budżecie nieprzewidzianego, zarząd związku komunalnego postąpi w myśl przepisów, zawartych w ustępach: drugim i trzecim § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

Kredyty przewidziane w budżecie związku komunalnego ważne są tylko do dnia 31 grudnia roku budżetowego. Po upływie tego dnia nie mogą być dokonywane żadne wydatki na rachunek roku ubiegłego, chociażby odnośne kredyty zostały niewyczerpane. Wyjątek stanowią tylko takie wydatki, które muszą być dokonane wskutek zobowiązań, zaciągniętych w roku ubiegłym przez związek komunalny w granicach kredytów, które były przewidziane w budżecie na pokrycie tych wydatków. Wydatki takie dokonywane być mogą w ulgowym okresie budżetowym, który trwać może najpóźniej do końca stycznia nowego roku budżetowego i powinny być uwidocznione w sprawozdaniu rachunkowym z wykonania budżetu ubiegłego roku. Po ukończeniu okresu ulgowego mogą być wydatki z roku ubiegłego, o których wyżej mowa, pokrywane tylko z kredytów nowego roku budżetowego.

Nadwyżka dochodów nad rozchodami, spowodowana bądź zaoszczędzeniem preliminowanych kre-

dytów, bądź wpływami dochodów ponad preliminowane kwoty, powinna być użyta na pokrycie wydatków następnego roku budżetowego.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z tym dniem wchodzi też w życie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, zawarte w ustępach: drugim, trzecim i czwartym § 12.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

105.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 stycznia 1926 r.

o organizacji straży celnej.

Na podstawie art. 4 i 11 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. № 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Straż celna, powołana do celnej ochrony granic i zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy, jest organem wykonawczym władz celnych, podległym Ministrowi Skarbu.

§ 2. Straż celna tworzy umundurowany i uzbrojony korpus, zorganizowany pod względem dyscypliny na sposób wojskowy.

§ 3. Straż celna pełni służbę wzdłuż linii celnej, przyczem działalność jej nie może rozciągać się włąb kraju poza obszar powiatów granicznych.

§ 4. Obowiązkiem straży celnej w zakresie celnej ochrony granic jest zapobieganie przestępstwom celnym przez:

- 1) nadzorowanie granicznego ruchu towarowego poza urzędami celnymi,
- 2) śledzenie i ujawnianie przemytnictwa i innych przekroczeń przepisów celnych, walutowych i przepisów o obrocie towarowym z zagranicą, oraz stosowanie środków prawnych, zmierzających do wdrożenia przepisane go ustawą postępowania karnego i do zabezpieczenia kary.

Ponadto do obowiązków straży celnej należy:

- a) ściganie czynów karygodnych, przewidzianych w ustawach o podatkach spożywczych i monopolach państwowych, o ile zostały wykryte przez straż celną przy sposobności wykonywania jej właściwych obowiązków służbowych,
- b) wykonywanie wszelkich innych czynności, w zakresie administracji skarbowej, zleconych przez władzę przełożoną.

Przy wykonywaniu obowiązków służbowych, wymienionych w § 4 funkcjonariusze straży celnej ko-

rzystają z uprawnień, przewidzianych w ustawie z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 5, poz. 37) i w rozporządzeniu wykonawczym do tej ustawy z dnia 24 czerwca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 83, poz. 576).

Straż celnej w wykonywaniu strażniczej służby granicznej przysługuje prawo użycia broni przy zastosowaniu obowiązujących przepisów.

Zakres działania straży celnej i sposób wykonywania przez nią służby w przedmiocie zapobiegania nielegalnemu przekraczaniu granicy określi Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 5. Straż celna może być powołana przez przełożone władze celne do pełnienia w granicznych i wewnętrznych urzędach celnych, jako też poza temi urzędami, służby pomocniczej przy postępowaniu celnym, służby wartowniczej i konwojowej, oraz do zoru na posterunkach celnych.

§ 6. Funkcjonariusze straży celnej dzielą się na funkcjonariuszów wyższych (urzędników) i na funkcjonariuszów niższych.

Funkcjonariusze wyżsi:

naczelnym inspektorze straży celnej,
starszym inspektorem straży celnej,
inspektorem straży celnej,
starszym komisarzem straży celnej,
komisarzem straży celnej,
podkomisarzem straży celnej.

Funkcjonariusze niżsi:

starszym przodownikiem straży celnej,
przodownikiem straży celnej,
starszym strażnikiem celnym,
strażnikiem celnym.

Zaliczenie stanowisk funkcjonariuszów straży celnej do stopni służbowych normuje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 64, poz. 631), do grup zaś uposażenia—rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 14, poz. 132).

§ 7. Straż celna tworzy organizacyjnie inspektoraty, komisarjaty i placówki.

Granica celna w okręgu każdej władzy celnej II-iej instancji dzieli się na odcinki inspektoratów, których ilość zależy od długości linii granicznej i jej właściwości.

Każdy inspektorat obejmuje po kilka komisarjatów, każdy zaś komisarjat po kilka placówek.

Każdemu komisarjатовi i każdej placówce odpowiada odcinek granicy o długości dostosowanej do potrzeb służby.

Odcinki inspektoratów nie powinny w zasadzie wychodzić poza granice województwa, odcinki zaś komisarjatów poza granice powiatów.

Ilość, siedzibę i terytorjalny zakres działania inspektoratów i komisarjatów ustala Minister Skarbu.

Wszelkie zmiany, dotyczące ilości, siedziby i rozgraniczenia inspektoratów i komisarjatów mogą